

ENERGIAMARKKINAVIRASTO-TIEDOTTA 1/2001

PÄÄKIRJOITUS	2
Tehokkuutta ja kehittyviä markkinoita.....	2
EMV:N PÄÄTÖKSIÄ	3
Kuopion Energian sähkön siirtohinnat kohtuuttoman korkeita vuosina 1998 - 1999	3
Fortum Sähkönjakelu Oy:n korjattava hinnoitteluaan Keski-Uudenmaan alueella	3
Korotettu liittymismaksu vapaa-ajan asunnoille	4
Päätös liittymissopimusta koskevassa asiassa.....	5
EMV:N LAUSUNTOJA	6
Kanta-asiakasalennukset sähkön myynnissä	6
MAAKAASUMARKKINAT	8
Välipäätös Gasum Oy:n maakaasuverkkoluvasta	8
Määräys maakaasuenergiaa ja maakaasun siirtoa koskevien laskujen erittelystä.....	9
Maakaasuverkkoluvat kuntoon.....	9
EMV:SSA TAPAHTUU	10
Tehokkuuslukujen käyttäminen EMV:n ratkaisuisissa.....	10
CEER-seminaari Helsingissä	11
Vuosikertomus 2000 ilmestynyt (kuva kannesta)	12
Henkilöstöuutisia.....	12

PÄÄKIRJOITUS

Tehokkuutta ja kehittyviä markkinoita

Viime vuoden loppupuolella valmistunut Helsingin kauppakorkeakoulun tekemä tutkimus jakeluverkkotoiminnan kustannustehokkuudesta ja Energiamarkkinaviraston laatima ehdotus yhtiökohtaisen tehokkuuden huomiomisesta sähkön siirron hinnoittelun kohtuullisuuden arvioinnissa ovat herättäneet suurta mielenkiintoa verkkoyrityksissä. Virastoon on tullut useita yhteydenottoja, joissa jakeluverkonhaltijat ovat kyselleet omia tehokkuuslukujaan, jotta mm. ”tarvittaessa päästäisiin toimiin, jos kerran oma verkkotoiminta on osoittautunut mittauksissa tehottomaksi”. Kiinnostus oman yrityksen pärjäämistä kohtaan viranomaisen järjestämässä tehokkuuskilpailussa on ymmärrettävää. Tällä kertaa pelissä on mukana taloudellisia kannustimia – bonuksia tai vyön kiristystä. Viraston tavoitteena on aloittaa tehokkuusarvioinnin soveltaminen jo ensi vuonna. Tehokkuus tai sen eriasteinen puute voitaisiin siten ottaa huomioon suunniteltaessa tariffeja ja verkkoliiketoiminnan taloutta vuodelle 2002.

Julkisuudessa kannustimia on jo ehditty moitita liian pieniksi. Viranomaisen puolelta tehokkuusprojektin tavoitteena on ollut viivyttelytön mutta maltillisen varovainen käyntiinlähtö. Energiamarkkinavirasto on pitänyt tehokkuusarvioinnin sisällyttämistä hinnoittelun valvontaan tärkeänä, sillä ilman sitä nykyisen tuottovalvonnan heikkoudet voivat muodostua ongelmaksi. Liikkeelle lähteminen maltillisesti mahdollistaa sen, että kokemuksen karttuessa käytännön soveltamisesta korjaavia liikkeitä voidaan tarvittaessa mutta huolella harkiten tehdä.

EU-puolella iso asia näin kevään korvalla on ollut komission julkaisema ehdotus sekä sähkö- että maakaasudirektiivien muuttamiseksi ja ehdotus asetukseksi, joka koskisi verkkoon pääsyn edellytyksiä rajat ylittävissä sähkökaupassa (asiakirjat löytyvät komission kotisivuilta osoitteessa: <http://europa.eu.int>).

Määrällisenä tavoitteena on avata nopeutetussa tahdissa sekä sähkö- että maakaasumarkkinat täydellisesti. Laadullisina tavoitteina on kolmannen osapuolen verkkoon pääsyn järjestäminen säännellyn verkkoon pääsymallin kautta, siirtojärjestelmäoperaattoreiden juridinen eriyttäminen sekä valvonnan järjestäminen siten, että kussakin maassa on riippumaton sääntelyviranomainen. Eriyttämisen osalta ehdotus koskee myös suuria yli 100 000 asiakkaan jakeluyhtiöitä. Jäsenvaltiot voisivat kuitenkin päättää ottaa käyttöön yritysten vähimmäiskokoa koskevan kynnyksarvon. Ehdotuksen määrällisten ja laadullisten tavoitteiden osalta voidaan todeta, että asiat on jo Suomessa pitkälti järjestetty ehdotetulla tavalla. Eriyttämisestä viime kesän kynnyksellä valmistunut KTM:n työryhmän mietintö niin ikään suositti verkkotoiminnan nykyistä pidemmälle menevää eriyttämistä.

Ainoa merkittävä asia, josta voitaneen olla perustellusti eri mieltä, on ehdotus verkkotoiminnan valvontafilosofiasta. Ehdotuksen mukaan sääntelyviranomaisen olisi hyväksyttävä siirto- ja jakelutariffit niin sähkö- kuin maakaasupuolellakin ennen niiden voimaantuloa. Suomessa luovuttiin hintasääntelystä 1980-luvun loppupuolella, koska kokemukset siitä olivat olleet huonoja. Etukäteisvalvonnan käyttöönotto Suomen sähkö- ja maakaasuverkkotoiminnassa, jossa toimijoita on runsaasti moneen muuhun Euroopan maahan verrattuna, merkitsisi sekä valvontaviranomaisen että yritysten kannalta työlästä ja raskasta valvontajärjestelmää. Tähänastiset kokemukset jälkikäteisvalvonnasta ovat olleet kannustavia. Mm. hintatilastojen perusteella jälkikäteisvalvonnalla voidaan katsoa olleen tuntuvaakin vaikutusta valvonnan kohteena oleviin siirtohintoihin. Puutteena voidaan pitää sitä, että markkinoiden pelisääntöjen asettaminen on osoittautunut nykyisessä valvontasysteemeissä vaikeaksi ja hitaaksi markkinoiden tarpeisiin nähden. Näin valvovan viranomaisen näkökulmasta toiveena ja tavoitteena on, että jatkossakin voisimme Suomessa käyttää meille soveltuvaksi osoittautunutta jälkikäteisvalvontaa.

Hyvää alkavaa kesäkautta
Asta Sihvonen-Punkka

EMV:N PÄÄTÖKSIÄ

Kuopion Energian sähkön siirtohinnat kohtuuttoman korkeita vuosina 1998 - 1999

Energiamarkkinaviraston päätöksen mukaan Kuopion Energian sähkön siirron hinnoittelu on ylittänyt sallitun tuoton vuosina 1998 - 1999. Kuopion kaupungin omistama energialaitos on perinyt asiakkailtaan ylimääräistä tuottoa siirtomaksuina vuosina 1998 - 1999 yhteensä noin 20 miljoonaa markkaa (-98 7,2 Mmk ja -99 12,6 Mmk). Kuopion Energian sähkön siirtohinnoittelu on ollut sähkömarkkinalain mukaista vuosina 1996 - 1997.

Energiamarkkinavirasto kieltää päätöksessään Kuopion Energiaa soveltamasta hinnoittelua, joka ei täytä sähkömarkkinalain edellyttämää kohtuullisuuden vaatimusta. Kuopion Energian tulee korjata hinnoittelunsa lain säännösten mukaiseksi kolmen kuukauden kuluessa siitä, kun hintapäätös on saanut lain voiman. Päätöksestä voi valittaa korkeimpaan hallinto-oikeuteen.

Kuopion Energian hinnoittelusta on myös valitettu Kilpailuvirastoon, joka on tehnyt esityksen kilpailunrajoituslainsäädännön rikkomisesta kilpailuneuvostolle. Sähkömarkkinalain mukaan tulee sen asettamat vaatimukset ottaa huomioon, mikäli jakeluverkonhaltijan hinnoittelua tarkastellaan kilpailunrajoituslain perusteella. Kuopion Energian osalta kyseessä on ensimmäinen kerta, kun sekä Energiamarkkinavirasto että Kilpailuvirasto ovat antaneet päätökset jakeluverkonhaltijan hinnoittelusta.

Päätös Kuopion Energian sähkön siirron ja toimitusvelvollisen myynnin hinnoittelun kohtuullisuudesta vuosina 1996-1999, 20.3.2001, Dnro 252/442/96

Fortum Sähkönjakelu Oy:n korjattava hinnoitteluaan Keski-Uudenmaan alueella

Energiamarkkinavirasto on selvittänyt Tuusulanjärven Energia Oy:n sähkön siirron hinnoittelua vuosien 1996 - 1999 osalta. Viime vuoden lopussa yhtiö sulautettiin Fortum Sähkönjakelu Oy:öön. Energiamarkkinaviraston selvityksen perusteella Tuusulanjärven Energia Oy:n sähkön siirron hinnoittelu oli ollut sähkömarkkinalain tarkoittamalla tavalla kohtuullista vuosina 1996 - 1998. Sen sijaan vuonna 1999, joka oli viimeinen tarkasteltu vuosi, hinnoittelu oli ylittänyt kohtuullisena pidetyn tason. Vuoden 1999 ylituoton määrä 7,4 milj. mk vastasi runsasta 10 prosenttia kyseisen vuoden sähköverkkotoiminnan liikevaihdosta.

Nyt antamassaan päätöksessä Energiamarkkinavirasto on kieltänyt Fortum Sähkönjakelu Oy:tä soveltamasta Keski-Uudenmaan alueellaan sellaista hinnoittelua, joka ei täytä sähkömarkkinalain edellyttämää kohtuullisuuden vaatimusta. Vaikka ylituottoa on syntynyt vain viimeisenä tarkasteluvuotena, Energiamarkkinaviraston on ollut syytä päätöksellään puuttua yhtiön hinnoitteluun varmistaakseen, että jatkossa sähkön siirron hinnoittelu täyttää sähkömarkkinalain asettaman kohtuullisuusvaatimuksen.

Energiamarkkinaviraston päätös 30.3.2001, Dnro 213/42/98 ja 80/421/99

Porvoon Energia Oy:n sähköliiketoimintojen eriyttämispäätös

Energiamarkkinavirasto on tutkinut Porvoon Energia Oy:n sähköliiketoimintojen eriyttämisessä soveltamat periaatteet. Sähkömarkkinalain 28 §:n mukaan verkonhaltijan ja sähkönmyyjän on eriytettävä verkkotoiminta, sähkönmyyntitoiminta ja sähkön tuotantotoiminta toisistaan sekä muista liiketoiminnoista. Eriytettäville sähköliiketoiminnoille on laadittava tilikausittain tuloslaskelma ja pääomavaltaisille toiminnoille lisäksi tase. Tuloslaskelma ja tase, joiden tulee olla yritysten kirjanpi-

dosta johdettavissa, on laadittava soveltuvin osin kirjanpitolain säännösten mukaisesti.

Edellä tarkoitettuja sähköliiketoimintoja ei kuitenkaan tarvitse eriyttää toisistaan ja muista liiketoiminnoista, jos liiketoiminta on merkitykseltään vähäistä. Kauppa- ja teollisuusministeriö on määritellyt vähäisen toiminnan päätöksensä 2 §:n 1 momentissa siten, että vähäiseksi katsotaan sellaiset sähköliiketoiminnot, jotka eivät yhdessä ylitä 10 prosenttia yhteisön tai laitoksen liikevaihdosta eivätkä yhtä miljoonaa markkaa vuotuisesti liikevaihdoksi muutettuna.

Yhtiö on laatinut eriytetyn tuloslaskelman sähkönmyyntitoiminnalle, sähköverkkotoiminnalle ja sähköntuotantotoiminnalle, joista kaksi ensimmäistä on liitetty viralliseen tilinpäätökseen. Yhtiö on liittänyt eriytettyjen tilinpäätösten oheen myös edellisen tilikauden eriytetty tilinpäätökset.

Porvoon Energia Oy on toteuttanut taseen eriyttämisen siten, että toimintaan välittömästi sitoutuneet tase-erät on kohdistettu suoraan eri toiminnoille ja välilliset tase-erät on kohdistettu noudattaen eriyttämisperusteissa esitettyjä jakoperusteita. Eriytetty tase on kuitenkin laadittu ainoastaan sähköverkkotoiminnalle, joka myös on liitetty yhtiön viralliseen tilinpäätökseen.

Energiamarkkinavirasto katsoo, että Porvoon Energia Oy on toiminut sähkömarkkinalain 28 §:n 1 momentin ja 29 §:n vastaisesti jättäessään laatimatta sähköntuotantotoiminnan eriytetyn taseen muiden eriytettyjen tilinpäätösten laatimisen yhteydessä. Porvoon Energia Oy on kuitenkin laatinut tämän tutkinnan aikana Energiamarkkinaviraston kehotuksesta taseen myös sähköntuotantotoiminnalle tilikaudelta 1.1.-31.12.1999. Tuotantotoiminnan eriytettyyn taseeseen on sisällytetty ainoastaan sähköntuotantotoiminta riippumatta siitä, onko sähkö tuotettu yhteis- vai erillistuotantona. Tuotantotoiminnan tase on laadittu voimalaitoskohtaisena ja yhdistetty lopuksi koko yhtiön tuotantotoiminnan taseeksi.

Yhtiö on tulkinnut sähkömarkkinalain ja kauppa- ja teollisuusministeriön sähköliiketoimintojen eriyttämisestä antaman päätöksen poikkeusmahdollisuutta vähäisen toiminnan osalta. Vähäiseksi liiketoiminnaksi yhtiö on katsonut ulkovalaistuksen hoidon ja sisällyttänyt sen sähköverkkotoiminnan eriytettyyn tilinpäätökseen.

Porvoon Energia Oy ei ole eriyttänyt sähköverkkotoiminnastaan ulkovalaistuksen hoitoa. Energiamarkkinavirasto katsoo, että Porvoon Energia Oy on toiminut sähkömarkkinalain 28 §:n 1 momentin vastaisesti sisällyttämällä ulkovalaistuksen hoidon sähköverkkotoimintaan. Yhtiön tulee tilikaudesta 1.1.-31.12.2000 alkaen muuttaa eriyttämisperiaatteensa tältä osin sähkömarkkinalain 28 §:n 1 momentin mukaisiksi.

Päätös Porvoon Energia Oy:n sähköliiketoimintojen eriyttämisessä soveltamien periaatteiden sähkömarkkinalain 7. luvun säännösten mukaisuudesta 5.3.2001 Dnro 292/452/2000

Korotettu liittymismaksu vapaa-ajan asunnoille

Eräs sähkönkäyttäjä on tehnyt tutkimuspyynnön Energiamarkkinavirastolle koskien Lankosken Sähkö Oy:n korotettua sähkön liittymismaksua vapaa-ajan asunnoille, jotka eivät kuulu normaalin sähköistyksen piiriin. Tutkimuspyynnön tekijä katsoi, että hänen omistamansa kiinteistö Kristiinankaupungin Siipyssä kuuluu normaalin sähköistyksen piiriin. Naapurin kiinteistö, jonka rakennukset sijaitsevat kauempana pääjohdosta kuin tutkimuspyynnön esittäjän rakennukset, kuuluvat normaalin sähköistyksen piiriin.

Lankosken Sähkö Oy:n mukaan yhtiön soveltama vapaa-ajan asuntojen sähköliittymien hinnoittelu perustuu vapaa-ajan asuntojen sijaitsemiseen normaalisti hankalasti sähköistettävillä alueilla, kuten esimerkiksi saarissa. Tämän vuoksi vapaa-ajan asuntojen sähköliittymien rakentamiskustannukset nousevat huomattavasti suuremmiksi kuin vakituisten

asuntojen sähköliittymien rakentamiskustannukset.

Vapaa-ajan asunnon sähköliittymän hinnoittelua määriteltäessä Lankosken Sähkö Oy on pyrkinyt keskimääräisen vapaa-ajan asunnon sähköliittymän rakentamiskustannuksia vastaavaan tasoon, jolla yhtiö on pyrkinyt kaikkia tasapuolisesti kohtelemaan sähköliittymän kohtuulliseen hinnoitteluun. Mikäli vakituisen asunnon sähköliittymä sijaitsee alueella, jolla liittymän rakentamiskustannukset ovat nousseet huomattavasti normaaleista liittymän rakentamiskustannuksista, Lankosken Sähkö Oy on käyttänyt vapaa-ajan asunnon ja vakituisen asunnon sähköliittymismaksuna samansuuruista liittymismaksua.

Energiamarkkinavirasto katsoo, että verkkopalvelujen ja myös liittymien hinnoitteluperiaatteiden tulee olla asiakkaille tasapuolisia. Se merkitsee, että tietty palvelu on tarjottava samoilla yhtenäisillä ehdoilla kaikille asiakkaille. Liittymismaksujen osalta tämä merkitsee sitä, että samankokoisten liittymien hinnat ovat samat sähkönkäyttöpaikan käyttötarkoituksesta riippumatta. Oikeus erityisissä tapauksissa poiketa yleisistä myyntiehdoista ja hinnoista koskee lähinnä niitä tapauksia, jolloin asiakas edellyttää tavanomaisesta poikkeavaa palvelua, jonka hintaa ei voi määrittellä yleisen tariffin perusteella. Vapaa-ajan asunnon sähköistämistä ei voida pitää tavanomaisesta poikkeavana palveluna.

Ainoastaan sähkönkäyttöpaikan sijainti voi vaikuttaa yksittäisen liittymän hinnoitteluun korotettavasti. Tämä ilmenee sähkömarkkinalain 15 §:n 3 momentin säännöskohtaisista perusteluista (HE, s. 36), jossa todetaan, että säännöksessä edellytetään verkkopalvelujen tasahinnoittelua jakeluverkoissa eli asiakkaan sähkönkäyttöpaikan maantieteellisestä sijainnista riippumatonta hinnoittelua. Poikkeuksena tästä mainitaan liittymismaksut, jotka kuitenkin voisivat riippua sijainnista.

Energiamarkkinavirasto katsoo, että Lankosken Sähkö Oy on perimällä 3 x 25 A:n vapaa-ajan asunnon sähköliittymästä korkeamman

liittymismaksun kuin samansuuruisesta vakituisen asunnon liittymästä rikkonut sähkömarkkinalain 14 §:n 1 momenttia ja 15 §:n 3 momenttia.

Energiamarkkinaviraston päätös 24.1.2001, Dnro 208/42/1997

Päätös liittymissopimusta koskevassa asiassa

Toimenpidepyynnön tekijä on pyytänyt Energiamarkkinavirastoa ryhtymään tarvittaviin toimenpiteisiin, jotta Suur-Savon Sähkö Oy/Järvi-Suomen Energia Oy laittaisi ensi tilassa vireille lunastusmenettelyn. Tutkimuspyynnön tekijä saisi näin täyden korvauksen sähköjohdon sijoittamisesta aiheutuneesta haitasta ja vahingosta lunastustoimituksessa.

Toimenpidepyynnön tekijä on edelleen pyytänyt virastoa ottamaan kantaa siihen, onko yhtiö menetellyt asianmukaisesti hänen ja eräiden toisten asiakkaiden osalta liittymissopimusten palautusehdon ja maksun mahdollisen palauttamisen suhteen. Lisäksi hän pyytää selvittämään, onko yhtiö mahdollisesti velvollinen palautusehdon perusteella palauttamaan liittymismaksuja hänelle sekä kyseisille toisille asiakkaiden, ja jos on, niin kuinka paljon tässä vaiheessa.

Toimenpidepyynnön tekijä on lisäksi pyytänyt kannanottoa siitä, olisiko sähköyhtiön tulut oma-aloitteisesti, linjan rakentamisen yhteydessä, rakentaa sähköverkkoon kuuluvana turvatoimenpiteenä ylijännitesuoja hänelle tulevan johdon päähän.

Asian oikeudellisena arviointina Energiamarkkinavirasto toteaa, ettei se ole sähkömarkkinalain perusteella toimivaltainen velvoittamaan sähköyhtiötä hakemaan lunastustoimitusta. Energiamarkkinaviraston toimivaltaa koskevista säädöksistä seuraa, ettei Energiamarkkinavirasto voi ottaa kantaa sellaisen lain soveltamiseen tai sellaiseen menettelyyn joka rikkoo muuta kuin sen toimivaltaan kuuluvaa lainsäädäntöä, tai joka kokonaan kuuluu

toisen viranomaisen toimivaltaan. Sähkömarkkinalaki ei sisällä säännöksiä lunastuksen vireillepanosta, lunastusmenettelystä ja siinä määrättävistä korvauksista vaan asiasta säädetään laissa kiinteän omaisuuden ja erityisten oikeuksien lunastuksesta (603/1977) ja maankäyttö- ja rakennuslaissa (132/1999), jonka sijasta asian tullessa Energiamarkkinavirastossa vireille, oli voimassa rakennuslaki (370/1958) siihen myöhemmin tehtyine muutoksineen.

Palautusehdon osalta asia on saatettu Energiamarkkinaviraston tutkittavaksi ainoastaan siltä osin kuin kyse on sähköyhtiön ja toimenpidepyynnön tekijän välisen sopimuksen sisällöstä ja tulkinnasta sekä sopimuksen syntymiseen liittyvistä olosuhteista. Energiamarkkinavirasto toteaa, ettei sillä ole toimivaltaa ratkaista tällaista yksittäistä sähköyhtiön ja liittyjän välistä riita-asiaa.

Ylijännitesuojan osalta kysymyksessä on sellainen sähkölaitteiston turvallisuutta ja ominaisuuksia koskeva kysymys, jonka osalta toimivalta kuuluu Turvatekniikan keskukselle. Turvatekniikan keskus on 5.2.2001 ilmoittanut vastaavansa toimenpidepyynnön tekijälle sähkölinjan ylijännitesuojauskysymykseen sähköturvallisuuslain nojalla.

Energiamarkkinaviraston päätös koskien EMV:n toimivaltaa lunastusmenettelyssä, liittymismaksun palautusehtoa ja ylijännitesuojan asentamista 14.2.2001, Dnro 221/422/1999

EMV:N LAUSUNTOJA

Kanta-asiakasalennukset sähkön myynnissä

Energiamarkkinavirasto käsitteli kilpailuvirastolle antamassaan lausunnossa kanta-asiakasjärjestelmien jaottelun ja hinnoittelukysymysten lisäksi mm. sähkön vähittäismyynnissä relevantteja maantieteellisiä markkinoita.

Hallituksen esityksen perusteluista sekä sähkömarkkinalain 21 §:n 1 momentin nykyisestä sanamuodosta ilmenee, että sähkömarkkinalain mukaisesti vähittäismyyjän markkina-asemaa on tarkoitettu arvioitavan lähtökohtaisesti jakeluverkonhaltijan vastuualueen mukaisesti määräytyvällä markkina-alueella sähkömarkkinalain 21 §:ää sovellettaessa. Tämän mukaisesti toimitusvelvollisuus syntyy sellaiselle sähkön vähittäismyyjälle, joka on määrävssä markkina-asemassa jakeluverkonhaltijan alueella, vaikka vähittäismyyjällä ei olisi tällaista asemaa esimerkiksi maanlaajuisesti tarkasteltaessa. Määrävän markkina-aseman käsitteen merkitys kilpailunrajoituslaissa ja sähkömarkkinalaissa on erilainen. Sähkömarkkinalaissa sähkön vähittäismyyjän määrävän markkina-aseman arvioiminen on rajattu ennalta määrätulle maantieteelliselle alueelle, eli jakeluverkonhaltijan vastuualueelle, ja määrävän markkina-aseman toteamisen tarkoituksena on määritellä se, millä vähittäismyyjällä on kyseisellä alueella sähkömarkkinalain edellyttämä toimitusvelvollisuus.

Toimitusvelvollisuusmyynnin ja kilpailun myynnin rajanvetoa Sähkömarkkinakeskus on käsitellyt 23.2.2000 antamassaan päätöksessä (dnro 108/423/99). Päätöksessä on määritelty sähkömarkkinalain 21-22 §:n tarkoittaman toimitusvelvollisuuden piiriin kuuluvan sähkön vähittäismyyntituotteen tunnusmerkit. Energiamarkkinavirasto katsoo, että asiakkaan ostaessa muun kuin nämä tunnusmerkit täyttävän tuotteen, kyseessä on kilpailun piiriin kuuluva myynti ja myös asiakkaan on katsottava siirtyneen kilpailun piiriin hänen tehdesään kilpailun piiriin kuuluvaa tuotetta koskevan sopimuksen. Tällainen sopimus edellyttää myös, että sähkömarkkinalain mittausvaatimukset täytetään niiden asiakkaiden osalta, joilta tuntimittausta edelleen vaaditaan.

Myös kanta-asiakasjärjestelmiä voidaan tarkastella suhteessa siihen, voidaanko alennuksen myöntämistä pitää toimitusvelvollisuusmyyntinä vai kilpailun piiriin kuuluvana myyntinä. Kilpailuviraston käsiteltävänä olleiden yritysten kanta-asiakasjärjestelmät voi-

daan pelkistetysti jakaa kolmeen ryhmään: 1) sellaisiin, joita tarjotaan pääasiassa toimitusvelvollisuuden piiriin katsotuille asiakkaille eli niille, jotka ostavat sähkönsä julkisella tariffilla ja joiden ei tarvitse kanta-asiakasalennuksen saadakseen sitoutua määräaikaiseen sähkösopimukseen, mutta jonka saaminen edellyttää erillistä tahdonilmaisua, 2) kanta-asiakasalennuksiin, jotka myönnetään kaikille toimitusvelvollisuuden piirissä oleville asiakkaille ilman erillistä tahdonilmaisua ja sekä 3) sellaisiin, jotka edellyttävät määräaikaisen sähkösopimuksen tekemistä. Näiden väliin sijoittuu järjestelmä, jossa sähkösopimus on ilmeisesti toistaiseksi voimassa oleva, julkiseen tarffiin perustuva sopimus, mutta kanta-asiakassopimus on määräaikainen, ainakin kanta-asiakassopimusta ensimmäistä kertaa tehtäessä.

Lausunnossa on tarkasteltu yksityiskohtaisesti näitä kanta-asiakasjärjestelmiä sekä mm. kysymystä siitä, milloin toimitusvelvollisuusasiakkaan kanta-asiakkuus ja siihen liittyvät ehdot ja hinta tosiasiasa siirtävät sopimuksen kilpaillun myynnin piiriin kanta-asiakasalennuksen saamisen usein edellyttäessä erillistä tahdonilmaisua ja merkittävästi tosiasiasa sopimukseen tulevia julkisesta hinnastosta poikkeavia lisäehtoja. Toisaalta esimerkiksi tietyn tyyppiset, lausunnossa tarkemmin määritellyt, kaikille asiakkaille suoraan myönnettävät kanta-asiakasalennukset, merkitsevät asiallisesti sitä, että kanta-asiakashinnasta muodostuu yrityksen todellinen toimitusvelvollisuushinta, mikä antaa viitteitä siitä, että yrityksellä olisi mahdollisuus laskea tällaisessa tapauksessa toimitusvelvollisuussähkönsä hintaa ja alennus olisi tällöin soveltuvinta kohdistaa jo julkiseen hinnastoon.

Energiamarkkinavirasto pitää suositeltavimpana sitä, että vähäisemmätkin alennukset toimitusvelvollisuushinnoittelusta kohdistetaan jo julkiseen hinnastoon, mikä estää myös mahdolliset pyrkimykset mittaussäännösten kiertämiseen nimeämällä tosiasiallisesti kilpailun piiriin kuuluvat tarjoukset kanta-

asiakkuudeksi ja katsomalla se toimitusvelvollisuusmyynniksi.

Sähkömarkkinalaki ei estä sitä, että toimitusvelvollisuuden piirissä oleva asiakas tekee kilpailun piirissä olevan sopimuksen sellaisen myyjän kanssa, joka on häneen nähden toimitusvelvollisuusmyyjä. Kilpailujen sopimusten osalta vähittäismyyjällä onkin oikeus tapauskohtaisempaan hinnoitteluun. Hinnoittelu ei kuitenkaan saa merkitä kiellettyä ristiinsubventiota. Huomattavat alennukset kilpaillussa myynnissä verrattuna toimitusvelvollisuus-sähkön hintaan, voivat viitata siihen, että yritys saattaa pyrkiä tukemaan kilpailtuun sopimukseen liittyvää alennettua hintaansa toimitusvelvollisuushinnoilla. Jos huomattavia tarjouksia annetaan etenkin laajassa mittakavassa, voi olla aihetta epäillä, että toimitusvelvollisuusmyyjällä olisi tosiasiasa mahdollisuus laskea myös julkisen hinnaston mukaisia hintojaan.

Energiamarkkinavirasto on kilpailuoikeudellisen arvioinnin osalta yhtynyt Kilpailuviraston ratkaisuehdotuksessa esittämiin johtopäätöksiin, jotka koskevat sähkönsä vähittäismyynnissä annettavien kanta-asiakasalennusjärjestelmien hyväksyttävyyttä kilpailunrajoituslain perusteella. Kilpailuvirasto pyysi lausuntoa asiassa Energiamarkkinaviraston lisäksi Kuluttajavirastolta/kuluttaja-asiamieheltä.

Kilpailuvirasto katsoi 22.12.2000 tekemässään päätöksessään, ettei käsiteltyjen energiayritysten sähkönsä myynnissä käyttämiin kanta-asiakasjärjestelmiin liity kilpailunrajoituslain 7 §:n 2 kohdan kieltämää sitomista. Kyseisillä alennusjärjestelmillä ei myöskään ole kilpailunrajoituslain 9 §:ssä tarkoitettuja vahingollisia vaikutuksia.

Vaikka Kilpailuvirasto ei pitänyt käsiteltyjen energiayritysten kanta-asiakasjärjestelmiä ja niihin liittyviä menettelytapoja määräävän markkina-aseman väärinkäyttönä eikä vahingollisena kilpailunrajoituksena, virasto pitää energiayritysten sähkönsä myynnissä nykyisin käyttämien kanta-asiakasjärjestelmien ja niihin perusteella asiakkaille ja eri asiakasryh-

mille määräytyvien hinta- ja alennusperusteiden selkeyden ja yksiselitteisyyden (läpinäkyvyys) lisäämistä tärkeänä. Kilpailuvirasto on päätöksessään todennut seuraavansa edelleen tilannetta ja puuttuvansa tarvittaessa sähköyhtiöiden ja -laitosten alennusjärjestelmiin, mikäli niiden käytöllä syyllistytään kilpailunrajoituslain perusteella kielletyiksi tai vahingollisiksi katsottaviin menettelyihin sähkömarkkinoilla.

EMV:n lausunto kanta-asiakasalennuksista sähkön myynnissä 19.12.2000, Dnro 302/63/2000

MAAKAASUMARKKINAT

Välipäätös Gasum Oy:n maakaasuverkkoluvasta

Gasum Oy on hakenut 30.1.2001 päivätyllä hakemuksellaan maakaasuverkkolupaa. Hakemuksessaan yhtiö on esittänyt ehdotuksensa maakaasumarkkinalain 3 luvun 1 §:n mukaisen järjestelmävastuun sisällöstä. Yhtiö on pyytänyt, että Energiamarkkinavirasto myöntää maakaasuverkkoluvan välittömästi noudattaen lupahakemuksensa ehtoja sellaiseen. Yhtiö totesi, että se ei voi solmia siirtovelvollisuutta koskevia sopimuksia ennen luvan myöntämistä, koska luvan sisällöllä ja ehtoilla voi olla ratkaiseva vaikutus sopimukseen. Siirtopalvelujen tarjoaminen on yhtiön näkemyksen mukaan uusi toimintamuoto, johon se voi ryhtyä vasta, kun lupa on saatu siitä huolimatta, että periaatteellinen siirtovelvollisuus astuu voimaan jo 1.3.2001. Maakaasumarkkinoiden toiminnan varmistamiseksi maakaasumarkkinalain määrittämässä laajuudessa Energiamarkkinavirasto katsoi välttämättömäksi tehdä välipäätöksen Gasum Oy:n maakaasuverkkoluvasta. Lupa on voimassa siihen saakka, kunnes yhtiön maakaasuverkkolupahakemus on kokonaisuudessaan ratkaistu, kuitenkin enintään 31.12.2001 asti.

Maakaasumarkkinalain 10 luvun 3 §:n mukaan lain voimaan tullessa laissa määriteltyä

maakaasuverkkotoimintaa harjoittavat yritykset saavat jatkaa toimintaansa, kunnes päätös maakaasuverkkoluvasta on tehty, mikäli verkkolupahakemus on tehty kuuden kuukauden kuluessa maakaasumarkkinalain voimaantulosta 1.8.2000. Gasum Oy on harjoittanut maakaasumarkkinalaissa tarkoitettua maakaasuverkkotoimintaa lain voimaan tullessa ja on jättänyt maakaasuverkkolupahakemuksensa 30.1.2001. Tältä osin Gasum Oy on siis hoitanut velvollisuutensa ja saa näin ollen harjoittaa maakaasuverkkotoimintaa myös sinä aikana ennen kuin päätös maakaasuverkkoluvasta on tehty.

Energiamarkkinavirasto katsoo, että siirtymäsäännösten johdosta, siirtovelvollisuuden voimaantulo ei ole riippuvainen maakaasuverkkoluvan myöntämisaikakohdasta niiden yritysten osalta, jotka ovat harjoittaneet maakaasuverkkotoimintaa 1.8.2000. Gasum Oy:n tulee siis tarjota siirtopalveluja kaikille maakaasumarkkinalain mukaan siihen oikeutetuille osapuolille siirtovelvollisuuden tultua voimaan eli 1.3.2001 lähtien.

Maakaasumarkkinoiden toiminta maakaasumarkkinalain määrittämässä laajuudessa edellyttää järjestelmävastaavan olemassaoloa. Järjestelmävastaava huolehtii siirtojärjestelmän teknisestä toimivuudesta sekä siirtojärjestelmän tasevastuuseen kuuluvista tehtävistä. Järjestelmävastuuta ei ole aikaisemmin määritelty Suomen maakaasumarkkinoilla. Gasum Oy on vastannut maakaasujärjestelmän teknisestä toimivuudesta ja käyttövarmuudesta sopimusperusteisesti. Järjestelmävastaavan tehtäviin kuuluu myös kilpailun avaamisen myötä tarvittavat taseselvitystehtävät. Ennen maakaasumarkkinalakia Gasum Oy on ollut ainoa maakaasun tukkumyyjä Suomessa, joten taseselvitykseen ei ole ollut tarvetta maakaasumarkkinalain määrittämässä laajuudessa. Edellä esitetyn perusteella Energiamarkkinavirasto katsoo välttämättömäksi määrätä Gasum Oy maakaasun siirtojärjestelmän järjestelmävastavaksi 1.3.2001 alkaen.

Energiamarkkinaviraston päätös 28.2.2001, Dnro 59/711/2001

Määräys maakaasuenergiaa ja maakaasun siirtoa koskevien laskujen erittelystä

Energiamarkkinavirasto on antanut määräyksen laskuista, joita maakaasun myyjä lähettää asiakkailleen maakaasuenergiasta ja maakaasun siirrosta. Määräyksen perusajatuksena on, että asiakkaalle lähetettävä maakaasuenergiaa ja maakaasun siirtoa koskeva lasku olisi mahdollisimman selkeä ja ymmärrettävä.

Maakaasun myyjän on esitettävä laskussa asiakkaalleen laskun määräytymiseen vaikuttavat keskeiset tiedot. Maakaasun myyjän on ilmoitettava laskussa vähintään maakaasuenergian ja maakaasun siirron hinnan muodostumiseen vaikuttavat maksut, kuten perusmaksu, kulutusmaksu ja tilaustehomaksu; kunkin maksun osalta laskutettavien yksiköiden määrä; kunkin maksun yksikköhinta; kunkin maksun osalta veloittettava summa; maakaasuenergiasta ja maakaasun siirrosta veloittavat kokonaissummat; valmisteveron ja huoltovarmuusmaksun määräytymisperusteet ja määrät; arvonlisäveron määräytymisperuste prosentteina ja sen määrä; sekä kaikkien laskulla veloittavien maksujen kokonaissumma.

Arvioon perustuvan laskutuksen ja todellisen kulutuksen mukaisen laskutuksen välisen eron tasaavan tasaus- eli lukemalaskun yhteydessä asiakkaalle on ilmoitettava mittarilukemat, joiden perusteella todellinen kulutus on laskettu, jos kyseiset lukemat ovat saatavissa; toteutuneen kulutuksen mukaan veloittettava kokonaissumma eriteltynä; samalta ajanjaksoilta arviolaskutettu summa kokonaisuudessaan; arviolaskutuksen perusteena ollut kulutusarvio; sekä tasausmaksu tai -hyvitys arviolaskutetun ja toteutuneen kulutuksen mukaisen veloituksen erotuksena. Jos tasaus- eli lukemalaskun yhteydessä asiakkaalta veloitetaan kuluvan tai sitä edeltävän laskutuskauden arvioon perustuvia laskuja, ne on eriteltävä. Arvioon perustuvan laskun on oltava tasaus- eli lukemalaskusta selvästi erillään.

Mikäli samalla laskulla laskutetaan sekä maakaasuenergiasta että maakaasun siirrosta, niiden hinnan muodostuminen on esitettävä kahdena toisistaan erillisenä laskelmana. Maksut ja yksikköhinnat tulee ilmoittaa kuluttajan suojalain (38/1978) 4 §:ssä tarkoitettulle kuluttajalle verollisina.

Päätös tuli voimaan 1. päivänä tammikuuta 2001. Maakaasuenergiaa ja maakaasun siirtoa koskevien laskujen on oltava päätöksen määräysten mukaisia viimeistään 1. päivänä tammikuuta 2002.

Energiamarkkinaviraston määräys maakaasuenergiaa ja maakaasun siirtoa koskevien laskujen erittelystä 7.12.2000, Dnro314/01/2000.

Maakaasuverkkoluvat kuntoon

Energiamarkkinavirasto lähetti 9.11.2000 kaikille tiedossaan oleville maakaasuverkkotoimintaa harjoittaville yrityksille maakaasuverkkoluvan hakemista koskevan kirjeen, jonka yhteydessä annettiin lupaa koskeva keskeinen informaatio, maakaasuverkkolupaa ja vapautusta maakaasuverkkotoiminnan luvanvaraisuudesta koskevat hakemuskäytännöt sekä täyttöohjeet. Energiamarkkinavirasto lähetti myös asiaa koskevan 'muistutuskirjeen' kaikille sellaisille tiedossaan oleville yrityksille, joilla sen tietojen mukaan on hallinnassaan maakaasuverkkoa, mutta jotka eivät olleet hakeneet lupaa tai vapautusta luvanvaraisuudesta määräaikaan mennessä.

Maakaasuverkkolupaa tai vapautusta luvanvaraisuudesta koskeva hakemus on tullut toimittaa Energiamarkkinavirastoon 31.1.2001 mennessä. Maakaasuverkkolupaa on tähän mennessä hakenut 34 yritystä ja vapautusta luvanvaraisuudesta 14 yritystä. Pääosa hakemuksista saapui määräaikaan mennessä. Myös suurimmalla osalla niistä verkonhaltijoista, joille muistutuskirje lähetettiin, oli perusteltu syy luvan tai vapautuksen hakematta jättämiseen.

Energiamarkkinaviraston tiedossa ei välttämättä ole kaikkia niitä yrityksiä, jotka harjoittavat maakaasuverkkotoimintaa. Sen tähden Energiamarkkinavirasto kehottaa yrityksiä, joilla on hallinnassaan maakaasuverkkoa, oma-aloitteisesti hakemaan maakaasuverkkolupaa tai vapautusta luvanvaraisuudesta ensi tilassa, jos tätä ei vielä ole tehty eikä kyse ole laissa tarkoitettusta poikkeuksesta luvanvaraisuudessa. Edellä mainittu kirje ja lupahakemuskaavakkeet täyttöohjeineen löytyvät viraston internet-sivuilta osoitteesta www.energiamarkkinavirasto.fi.

Maakaasuverkkotoimintaa saa harjoittaa vain Energiamarkkinaviraston antamalla luvalla (maakaasuverkkolupa). Lupa voidaan myöntää yhteisölle tai laitokselle. Energiamarkkinavirasto voi yksittäistapauksessa vapauttaa määrääjäksi tai toistaiseksi verkonhaltijan luvanvaraisuudesta, jos verkonhaltijan maakaasuverkolla on vähäinen merkitys maakaasun siirron kannalta. Luvan, tai vapautuksen luvanvaraisuudesta, tarvitsevat ne yhteisöt ja laitokset, joilla on hallinnassaan maakaasuverkkoa. Maakaasuverkkolupa on yhteisö/laitoskohtainen ja esimerkiksi konsernin jokaisen sellaisen tytäryhtiön, jolla on hallinnassaan maakaasuverkkoa, on haettava erikseen lupaa tai vapautusta luvanvaraisuudesta.

Poikkeus luvanvaraisuudesta on kiinteistön tai sitä vastaavan kiinteistöryhmän sisäinen maakaasun jakelu, mikä ei ole luvanvaraista. Kiinteistöä vastaavalla kiinteistöryhmällä tarkoitetaan pääsääntöisesti yhden omistajan omistamia, toisiinsa rajoittuvia kiinteistöjä. Kiinteistön tai kiinteistöryhmän maakaasuverkossa tapahtuvaan maakaasun myyntiin sekä maakaasun varastointiin sovelletaan kuitenkin maakaasumarkkinalain säännöksiä.

Maakaasuverkkotoimintaa maakaasumarkkinalain voimaantullessa harjoittanut yritys, joka on tehnyt maakaasuverkkolupahakemuksen määräpäivään mennessä, saa jatkaa toimintaansa, kunnes päätös luvasta on tehty. Maakaasuverkkotoiminnan harjoittaminen ilman lupaa, on maakaasumarkkinalain mukaisesti rangaistavaa luvattoman maakaasuverk-

kotoiminnan harjoittamisena. Energiamarkkinavirasto voi lisäksi päätöksellään velvoittaa maakaasumarkkinalakia tai sen nojalla annettuihin säännöksiin tai määräyksiin perustuvan velvollisuutensa rikkovan määrääjässä oikaisemaan laiminlyöntinsä, mitä määräystä voidaan tehostaa uhkasakolla.

Energiamarkkinavirasto pyytää yrityksiä myös ilmoittamaan kirjallisesti tai ottamaan yhteyttä Energiamarkkinavirastoon, jos yrityksellänne on hallinnassaan maakaasuverkkoa, mutta katsotte, että yrityksenne osalta kyseessä on ainoastaan kiinteistön tai sitä vastaavan kiinteistöryhmän sisäinen maakaasun jakelu. Myös tilanteista, joissa verkon hallinta on siirtynyt toiselle yritykselle olisi hyvä ilmoittaa virastolle.

Lisätietoja asiasta saa Energiamarkkinavirastosta (lakimies Tuula Gottleben p. 09-6220 3618).

EMV:SSA TAPAHTUU

Tehokkuuslukujen käyttäminen EMV:n ratkaisuihin

Energiamarkkinaviraston selvitys tehokkuuslukujen käyttämisestä hinnoittelun kohtuullisuuden arvioinnissa valmistui viime vuoden lopulla. Selvitykseen sisältyy ehdotus tavasta, jolla tehokkuuslukuja käytetään siirtohinnan kohtuullisuutta koskevissa Energiamarkkinaviraston ratkaisuihin. Ehdotuksen pohjaksi on tehty selvitykset verkkotoimintaa koskevasta lainsäädännöstä, taloustieteen sääntelyteorioista ja muiden maiden kokemuksista tehokkuuden huomioimiseen liittyen.

Tärkeimmät taloustieteellisessä kirjallisuudessa esiintyvät sääntelymallit ovat tuottoasteen säätely, suoriteperusteinen säätely, hintakattosäätely ja mittatikkusäätely. Taloustieteellinen kirjallisuus heijastelee pääasiassa Yhdysvalloissa ja Isossa-Britanniassa kerättyjä kokemuksia luonnollisten monopolien hintasäätelystä.

Useat maat ovat ottaneet tai ottamassa käyttöön hintasääntelyjärjestelmän, jossa yritysten väliset tehokkuuserot otetaan huomioon. Eri maiden järjestelmät poikkeavat toisistaan tehokkuuden mittausmenetelmän ja tehokkuuserojen huomioonottamistavan suhteen.

Maavertailun avulla ei löydy vastausta siihen, miten tehokkuus tulisi huomioida Suomen hintavalvontajärjestelmässä, koska muiden maiden järjestelmät poikkeavat suhteellisen paljon Suomen järjestelmästä. Periaatteet tehokkuuden huomioimismallille löytyvät Suomen lainsäädännöstä ja ratkaisukäytännöstä.

Sähkömarkkinalain 14 §:n 2 momentin yksityiskohtaisten perustelujen mukaan monopolihinnoittelun arvioinnissa otetaan huomioon, mikä on yrityksen kustannustaso verrattuna kustannuksiin, joihin yrityksellä olisi tosiasiallinen mahdollisuus.

Energiamarkkinaviraston tulkinnan mukaan DEA-menetelmän antama tehokkuusluvun mukainen kustannustaso vastaa sähkömarkkinalain 14 § 2 momentin yksityiskohtaisissa perusteluissa mainittua kustannustasoa.

DEA-menetelmän, kuten muidenkin tilastollisten menetelmien avulla aikaansaatuja tehokkuuslukujen ongelmana on kuitenkin se, että niihin sisältyy aina tietty epävarmuus. Tehokkuusluvun epävarmuudesta johtuen sitä ei voi soveltaa hintavalvonnassa sellaisenaan, vaan siihen tulee lisätä tietty virhemarginaali. Virhemarginaalin tarkoitus on välttää tilanteita, joissa yritykselle asetetaan mittausvirheen takia suurempia tehostamisvaatimuksia kuin mitkä ovat realistisia.

Energiamarkkinavirasto kokeili millaisiin lopputuloksiin tehokkuuslukujen soveltaminen johtaisi sellaisenaan ja erilaisilla virhemarginaaleilla lisätynä. Koelaskelmien perusteella päädyttiin 0,1:n suuruiseen virhemarginaaliin.

Kohtuullinen kustannustaso lasketaan kaavasta:

$$KK = (TL + 0,1) * OpK, \text{ jossa}$$

KK = Kohtuullinen kustannustaso

TL = DEA-analyysin avulla laskettu yhtiökohtainen tehokkuusluku

OpK = Yrityksen kontrolloitavissa olevat operatiiviset kustannukset

Jos yrityksen tehokkuusluku on alle 0,9, sen kohtuulliset kustannukset muodostuvat pienemmiksi kuin yrityksen todelliset operatiiviset kustannukset. Tällöin yrityksen todetaan perineen liikaa kustannuksia toiminnastaan. Jos yrityksen tehokkuusluku on tasan 0,9, asiasta ei aiheudu enempiä toimenpiteitä. Tehokkuusluvun ollessa yli 0,9, yrityksen kohtuulliset kustannukset ovat korkeammat kuin todelliset kustannukset. Tällöin yritykselle annetaan kannustinlisä. Yritys saa ottaa toiminnasta tuottoa yli kohtuullisen tason kannustinlisää vastaavalla rahamäärällä. Mallin mukaan pääoman tuoton kohtuullisuuden ja kustannusten kohtuullisuuden arviointi tapahtuisi kahtena, toisistaan erillisenä tarkasteluna. Pääoman tuoton kohtuullisuus arvioitaisiin kuten tähänkin asti.

Yhtiökohtaiset tehokkuusluvut annetaan kuitenkin yhtiön tietoon vuoden 2001 alkupuolella. Tehokkuuslukuja sovelletaan ensimmäisen kerran vuotta 2002 koskevilla ratkaisuisilla, eli käytännössä aikaisintaan vuonna 2003. Muistio tehokkuuden huomioimisesta sähkön siirtohinnoittelun kohtuullisuuden arvioinnissa löytyy myös Energiamarkkinaviraston kotisivuilta <http://www.energiamarkkinavirasto.fi/lehdistotiedotteet.html>.

CEER-seminaari Helsingissä

Energiamarkkinavirasto järjesti 8. – 9.3. seminaarin eurooppalaisille kollegaviranomaisilleen. Tilaisuuteen oli kutsuttu vuosi sitten maaliskuussa perustetun Euroopan energiaregulaattorijärjestön CEER:n jäsenet ja Baltian energiaregulaattorijärjestön valvontaviranomaiset. Kutsua noudatti kaikkiaan 13 maan edustajat.

Seminaarin aiheena oli Pohjoismaiden sähkömarkkinat. Tilaisuuden tarkoituksena oli pohjoismaisten sähkömarkkinoiden ja niiden toimintamekanismien tunnetuksi tekeminen. Alustajina oli mm. Suomen, Ruotsin ja Norjan kantaverkkoyhtiöiden edustajat sekä sähköpörssi Nord Poolin edustaja Tanskasta. Lisäksi kuultiin suomalaisten sähkömarkkinaosapuolien näkemyksiä ja kokemuksia pohjoismaisilla markkinoilla toimimisesta.

Pohjoismaisten markkinoiden ja niillä tehtyjen ratkaisujen kuten pullonkaulojen hallintamekanismien, säätö- ja tasesähkömarkkinoiden ja kantaverkko-organisaatioiden siirtotariffeja koskevan kehitystyön esittely muiden maiden valvontaviranomaisille edesauttaa osaltaan pohjoismaisten ajatusten hyväksymistä ja läpimenoa suunniteltaessa laajemmin Euroopan tasolla sähkösisämarkkinoita.

Vuosikertomus 2000 ilmestynyt

Energiamarkkinaviraston 36-sivuinen vuosikertomus on valmistunut. Se sisältää katsauksen Energiamarkkinaviraston edellisen vuoden toimintaan ja toiminnan keskeisiin lohkoihin. Vuosikertomuksessa on tiivistettyä tietoa mm. sähkön siirron hinnoittelun valvonnasta, verkkoyhtiöiden tehokkuudesta, sähkön hintakehityksestä ja maakaasumarkkinoista. Julkaisusta löytyvät myös Energiamarkkinaviraston vuonna 2000 tekemät päätökset, lausunnot ja lainsäädännössä tapahtuneet säädösmuutokset sekä Energiamarkkinaviraston julkaisut. Vuosikertomus on postitettu verkonhaltijoille ja muille energia-alan osapuolille. Se on myös tilattavissa Energiamarkkinavirastosta p. 09-6220 36 22 / Tuija Snell.

Henkilöstöuutisia

Ylitarkastaja Pekka Luosujärvi on eronnut Energiamarkkinaviraston palveluksesta ja siirtynyt 1.2.2001 lähtien Telehallintokeskuksen palvelukseen laskenta-asiantuntijaksi.

Kauppätieteiden maisteri Mari Sipola laskentaekonomiksi 5.3.2001 lähtien.

Varatuomari Tuula Gottleben on nimitetty lakimiehen virkaan 1.4.2001 lähtien.